

”En utveckling i fel riktning”

Efter att ha följt dagens seminarium (Kompetens och digitaliseringens möjligheter) kan jag återigen bekräfta att det inte sker någon nämnvärd utveckling (i rätt riktning) på universitet och högskolor.

Det talades från EdTech om standardisering, ledarskap, ekosystem och EU-samarbete. Jag tror att det är en eller par aktörer med global utblick som måste leda utvecklingen.

Och jag ser att KTH troligen är en av dem som kommer att göra det.

Vägval

Ett övergripande val man kan göra är att stå vid sidan och undersöka, analysera och rapportera en utveckling. Och kanske också peka på olika handlingsvägar. Eller att göra något konkret, och i den processen kan man också lära sig. Learning by doing.

Jag uppfattade inspelet från KTH och följande dialoger med Johan som att det fanns ett konkret intresse från KTH att starta en agil process som kombinerar och utvecklar en pågående intern utveckling, med konkreta tjänster som stöder migranter. Och jag såg att vi alla anslöt till detta.

Men faktum är att det inte har skett särskilt mycket under det senaste året, fast jag har ju stretat på.

Jag har bland mycket annat, haft ett mycket intressant samtal med Simon Edström, en ”bright” 21-åring som är THS Chef för utbildningsinflytande med stort fokus på utvecklingen av lärosätets framtida verksamhet ur ett studentperspektiv.

Och jag har haft ett annat mycket intressant samtal med tre internationella studenter på KTH om deras erfarenheter från studier utomlands och nu på KTH.

Från alla tre perspektiven, institutionen genom Johan, de svenska studenterna genom Simon och de internationella studenterna, bekräftas det mesta som har varit mina utgångspunkter för mitt stretande ...

(Jag har också medverkat i workshops och seminarier och diskussioner med RISE, Atea mfl. Och även då fått positiv feedback och bekräftelse.)

Vägval 2

På liknande sätt som det inte måste vara ett antingen eller mellan att kartlägga, undersöka & analysera och samtidigt göra, borde det inte vara nödvändigt med ett val mellan att utgå ifrån institutionen eller studenterna, utan en framtida utveckling sker troligen bäst genom att anlägga båda perspektiven, samtidigt.

Men om inte institutionerna aktivt vill verka för en utveckling som studenterna explicit, eller oftare implicit kräver för att motiveras till att studera, så röstar de med fötterna.

Verkligheten är den att universitet och högskolor som KTH har en lägre genomströmning* än 50 procent. Det vill säga att de inte levererar på det mått som hela deras verksamhet och belöningssystem är uppbyggt.

*Långt under häften av de som skriver in sig på lärosätet tar en examen.

Konklusion

För grupper med särskilda behov såväl som för högpresterande grupper från socioekonomiskt gynnade befolkningsgrupper, måste det ske en utveckling i dialog med studenterna för att utforma ett lärande mer på deras villkor och ett som motiverar att inte bara ta examen, men fortsätta ett livslångt lärande, gärna i stolt samverkan med sitt alma mater.

Lärandet sker oavsett, det är bara det att det kommer att ske i samverkan med helt andra aktörer. Såna som sätter verktyg i händerna på användarna som Facebook, Google och Youtube. Och deras partners.

Retoriska frågor

Är det någon som ser hur man kan utforma ett alternativt bärkraftigt projekt som utgår ifrån den konkreta utmaning som vi identifierade förra hösten?

Utan aktiv medverkan från KTH och flera andra aktörer så tror jag att projektet bör läggas ner. Och kanske ersättas av något annat initiativ för hjälpa nyanlända?

Tänker jag i denna stund.

Thomas Järrel 2017-09-26

